

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – ZM jako syndyk masy upadłości spółki Oeltrans Befrachtungsgesellschaft mbH / E.A. Frerichs

(Sprawa C-73/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 – Postępowania upadłościowe – Artykuł 4 – Prawo właściwe dla postępowania upadłościowego – Prawo państwa członkowskiego, w którym zostaje wszczęte postępowanie – Artykuł 13 – Czynności dokonane z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli – Wyjątek – Przesłanki – Czynność podlegająca prawu innego państwa członkowskiego niż państwo wszczęcia postępowania – Czynność niezaskarżalna na podstawie tego prawa – Rozporządzenie (WE) nr 593/2008 – Prawo właściwe dla zobowiązań umownych – Artykuł 12 ust. 1 lit. b) – Zakres statutu kontraktowego – Wykonanie zobowiązań wynikających z umowy – Płatność dokonana w wykonaniu umowy podlegającej prawu innego państwa członkowskiego niż państwo wszczęcia postępowania – Wykonanie przez osobę trzecią – Powództwo o zwrot tej zapłaty wytoczone w ramach postępowania upadłościowego – Prawo właściwe mające zastosowanie do tej płatności]

(2021/C 228/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: ZM jako syndyk masy upadłości spółki Oeltrans Befrachtungsgesellschaft mbH

Druga strona postępowania: E.A. Frerichs

Sentencja

Artykuł 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego oraz art. 12 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) należy interpretować w ten sposób, że prawo właściwe dla umowy na podstawie tego ostatniego rozporządzenia ma zastosowanie również do płatności dokonanej przez osobę trzecią w wykonaniu umownego zobowiązania do zapłaty ciężącego na jednej ze stron umowy, gdy w ramach postępowania upadłościowego zapłata ta jest podważana jako czynność dokonana z pokrzywdzeniem ogółu wierzycieli.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 22 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – „Lifosa” UAB / Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-75/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Wspólnotowy kodeks celny – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Artykuł 29 ust. 1 – Artykuł 32 ust. 1 lit. e) ppkt (i) – Unijny kodeks celny – Rozporządzenie (UE) nr 952/2013 – Artykuł 70 ust. 1 – Artykuł 71 ust. 1 lit. e) ppkt (i) – Ustalanie wartości celnej – Wartość transakcyjna – Dostosowanie – Cena obejmująca dostawę do granicy]

(2021/C 228/10)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Lifosa” UAB

Druga strona postępowania: Muitinès departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Przy udziale: Kauno teritorinė muitinė, „Transchema” UAB

Sentencja

Artykuł 29 ust. 1 i art. 32 ust. 1 lit. e) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny oraz art. 70 ust. 1 i art. 71 ust. 1 lit. e) ppkt (i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że do celów ustalenia wartości celnej przywożonych towarów nie należy do wartości transakcyjnej tych towarów dodawać kosztów faktycznie poniesionych przez producenta w celu przetransportowania owych towarów do miejsca ich wprowadzenia na obszar celny Unii Europejskiej, jeżeli zgodnie z uzgodnionymi warunkami dostawy obowiązek pokrycia tych kosztów ciąży na producencie, i to nawet wówczas, gdy wspomniane koszty przekraczają cenę faktycznie poniesioną przez importera, o ile cena ta odpowiada rzeczywistej wartości wspomnianych towarów, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 137 z 27.4.2020.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 3 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zaragoza – Hiszpania) – Ibercaja Banco, SA / TJ, UK

(Sprawa C-13/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Umowa o kredyt hipoteczny – Nieuczciwe warunki umowne – Warunek ograniczający zmienność stopy opracowywania („klauzula dolnego progu”) – Umowa odnowienia zobowiązania – Odstąpienie od sądowego dochodzenia roszczeń umownych – Brak wiążącego charakteru – Dyrektywa 2005/29/WE – Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów – Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1]

(2021/C 228/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Zaragoza

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Ibercaja Banco, SA

Druga strona postępowania: TJ, UK

Sentencja

1) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, nie sprzeciwia się on temu, by warunek umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, którego nieuczciwy charakter może zostać stwierdzony przez sąd, stał się przedmiotem umowy odnowienia zobowiązania między tym przedsiębiorcą a tym konsumentem, w drodze której konsument odstępuje od dochodzenia roszczeń będących skutkiem stwierdzenia nieuczciwego charakteru tego warunku, z zastrzeżeniem, że odstąpienie jest oparte na dobrowolnej i świadomej zgodzie ze strony konsumenta, czego ustalenie należy do sądu krajowego. Natomiast warunek, zgodnie z którym konsument ten odstępuje, w odniesieniu do przyszłych sporów, od sądowego dochodzenia roszczeń opartych na prawach przysługujących mu na mocy dyrektywy 93/13, nie jest dla niego wiążący.